

РЕШЕНИЕ

№ 3866

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1439** по описа за **2022** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на Застрахователно дружество ЗД [фирма] ЕИК[ЕИК] срещу Решение от 17.01.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95- ти състав по НАХД №20211110215639/2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-800/26.10.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора за извършени две нарушения на разпоредбата на чл. 496, ал.2 вр. ал.1 от КЗ, за всяко от тях на основание чл. 647, ал.2 и чл. 644, ал.2, предл. 2, вр. ал.1, т.2, вр. § 1, т.51 от ДР на КЗ, вр. чл. 648, ал.1 от КЗ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на по 4 000 лева.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди, че неправилно на дружеството е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, доколкото в съставения акт за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление (НП), липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Счита, че административното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН. Моли за отмяна на решението и на НП и в

условията на евентуалност за преквалифициране на нарушението като такова по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ.

Ответникът- Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноси.

Прокурорът счита жалбата за основателна.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно.

Със Заповед № 3-152 от 14.06.2021г. на заместник- председателя на КФН, ръководещ управление „ Застрахователен надзор“, била извършена тематична проверка на ЗД [фирма] по отношение на пазарното поведение на дружеството- практиките по разпространение на застрахователните продукти и уреждане на застрахователни претенции с оглед съответствието им с разпоредбите на Кодекса на застраховане.

В изпълнение на заповедта, с писмо изх. № РГ-10-4-49. 14.06.2021г. по описа на КФН, от ЗД [фирма] били изискани справки за всички изплатени, отказани и неуредени застрахователни претенции за периода от 01.01.2021г. до 31.05.2021г. и справки за постъпилите жалби от ползвателите на застрахователни услуги.

На 13.07.2021г., 15.07.2021г., 16.07.2021г. и 19.07.2021г. в сградата на дружеството били проведени срещи с техни представители и проверяващия екип. Въз основа на представените документи било установено следното:

По претенция № [ЕГН]- на 01.07.2020г. пред ЗД [фирма] била предявена претенция от лицето М. по повод настъпило застрахователно събитие- претърпени имуществени и неимуществени вреди вследствие на пътнотранспортно произшествие. Завеждането на претенцията било удостоверено на основание договор за задължителна застраховка „ гражданска отговорност“ на автомобилистите. На датата на завеждане на претенцията били представени и необходимите доказателства за установяване на размера и основанието ѝ. Първоначално застрахователят определил застрахователно обезщетение в размер на 75 000 лева и поискал от лицето данни за банкова сметка, по която да се изплати , които били предоставени на 18.12.2020г. Впоследствие на 25.03.2021г. между [фирма] и М. било сключено извънсъдебно споразумение, по което застрахователят се задължил да изплати застрахователно обезщетение в размер на 100 000 лева, в срок до 25.04.2021г.- 40 000 лева; в срок до 25.05.2021г.- 30 000 лева и в срок до 25.06.2021г.- 30 000 лева.

От представените документи обаче проверяващите констатирали, че дружеството не било изплатило уговореното обезщетение, предвид факта, че падежът на последната част от него настъпил на 25.06.2021г. След извършена служебна справка към 08.09. 2021г. се установило, че ЗД [фирма] е подало данни за извършено плащане по претенцията в размер на 50 000 лева.

По претенция № [ЕГН]- на 24.08.2020г. пред ЗД [фирма] била предявена претенция от лицето Х. по повод настъпило застрахователно събитие- претърпени неимуществени вреди вследствие на пътнотранспортно произшествие. Завеждането на претенцията било удостоверено на основание договор за задължителна застраховка „ гражданска отговорност“ на автомобилистите. На датата на завеждане на претенцията

били представени и необходимите доказателства за установяване на размера и основанието ѝ. Първоначално застрахователят определил застрахователно обезщетение в размер на 80 000 лева и поискал от лицето данни за банкова сметка, по която да се изплати. Впоследствие на 11.10.2020г. между [фирма] и Х. било сключено извънсъдебно споразумение, по което застрахователят се задължил да изплати застрахователно обезщетение в размер на 80 000 лева в срок от два месеца от сключване на споразумението. На 11.03.2021г. лицето подало жалба пред дружеството, в която възразила срещу забавено плащане на обезщетението.

От представените документи обаче проверяващите констатирани, че ЗД [фирма] към 31.05.2021г. не било извършило плащане. След служебна справка било установено също, че няма данни дружеството да е подавало данни за извършено плащане към 08.09.2021г.

С оглед на тези обстоятелства от проверяващите било прието, че от страна на застрахователното дружество са извършени две нарушения на разпоредбата на чл. 496, ал.2, вр. ал. 1 от КТ, при което на 15.09.2021г. съставили против застрахователя АУАН, въз основа на който било издадено и оспореното от дружеството НП.

По отношение материалната законосъобразност на НП първоинстанционният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на твърдените нарушения.

Касационната инстанция в настоящия ѝ състав споделя изцяло извода на въззивната инстанция, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че „Застрахователно дружество [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 496, ал. 2 от КЗ, установяваща задължение за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" в срок не по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител - в случая по отношение на претенция № [ЕГН] в тримесечен срок считано от 01.07.2020г. , когато е била предявена претенцията, но не по-късно от 01.10.2020г. ЗД [фирма] е подало данни за извършено плащане по претенцията на 18.08.2021г., което е близо година след законоустановения срок, поради което наложеното наказание е законосъобразно и отговаря на целите на наказанието определени в чл. 12 от ЗАНН. Нарушението било извършено на 02.10.2020г. По отношение на втората претенция от доказателството също безспорно се установява, че към 31.05.2021г. не е било извършено плащане от страна на дружеството, при положение, че за същото е възникнало задължение по чл. 496, ал.1 от КЗ в тримесечен срок от предявяване на претенцията, считано от 24.08.2020г., но не по-късно от 24.11.2020г. включително да се произнесе по един от указаните в чл. 496, ал.2 от КЗ начини, като: 1, определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: отказва плащане, или основанието на претенцията не е било напълно установено, или размерът на вредите не е бил напълно установен. Нарушението било извършено на 25.11.2020г. Доколкото нормата на чл.496, ал.2 от КЗ предвижда срок не по – дълъг от три месеца от предявяването на претенциите, то датите на извършване на нарушенията са определени правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложените наказания не съответстват на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл.496, ал.2 от КЗ е правилно приложена, във връзка с §1, т.51 от ДР

на КЗ. Освен това, в конкретния случай се касае за „повторност“, а не за инцидентност на неизпълнение на задължение. Наложените наказания напълно съответстват на предвиденото в закона, а определянето на санкцията в размер близък до минимума, съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН, не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.496, ал.1 от КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като с съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиран и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършените нарушения не би могли да се квалифицират като маловажен случай. Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

На основание чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 150 лв. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност и не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град, XIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.01.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95- ти състав, постановено по НАХД №20211110215639/2021г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/